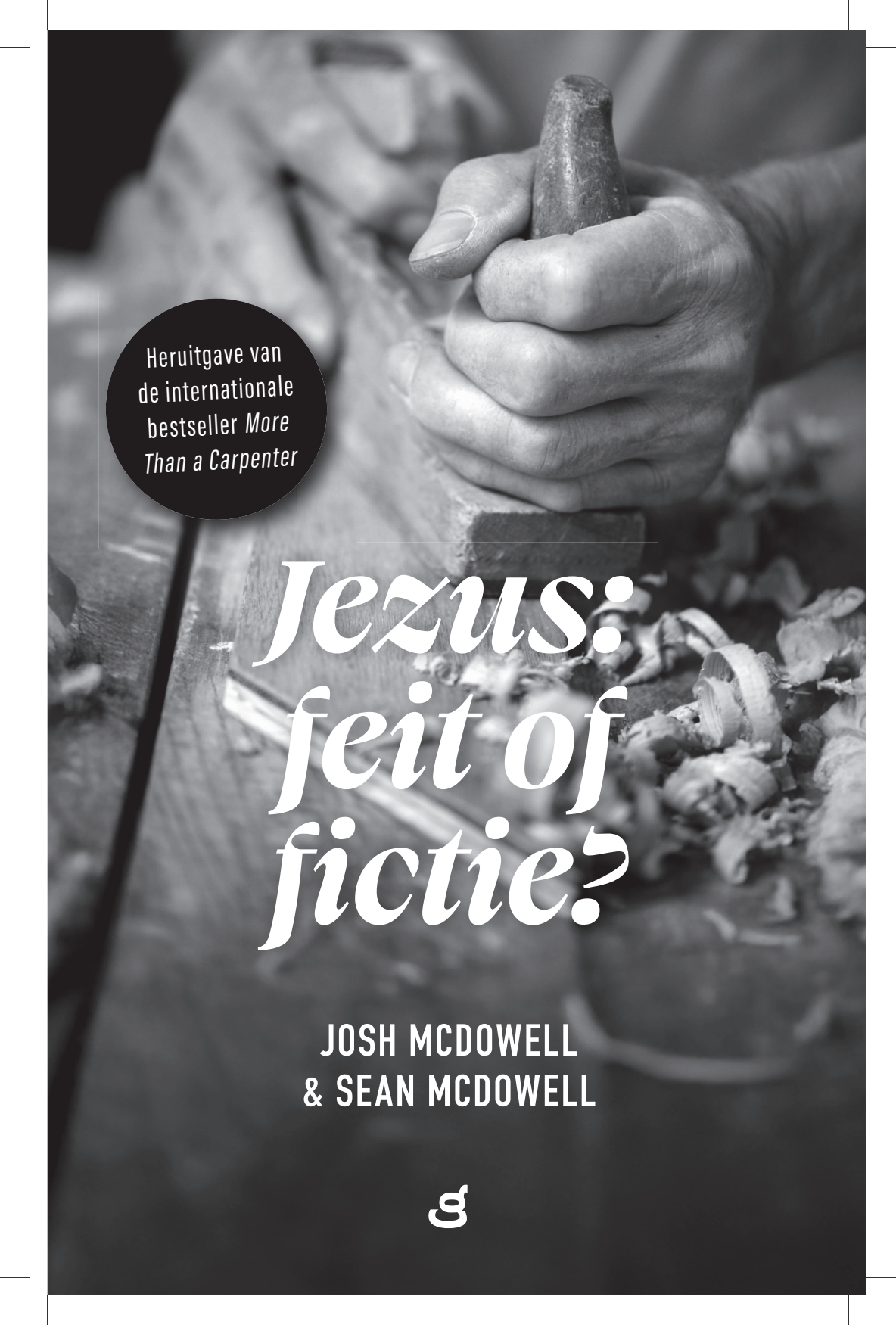

Heruitgave van
de internationale
bestseller *More
Than a Carpenter*

Jezus: feit of fictie?

JOSH MCDOWELL
& SEAN MCDOWELL

De bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders is aangegeven.

Jezus: feit of fictie?

Copyright © 1977, 2005, 2009, 2024 by Josh McDowell Ministry.

All rights reserved.

In 1991 verscheen de oorspronkelijke versie van *Jezus: feit of fictie?* voor het eerst in het Nederlands. Het boek werd destijds uitgegeven door Uitgeverij Proclama uit Amerongen.

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright Nederlandse uitgave © 2025 Uitgeverij Gideon

Titel: More Than a Carpenter

Auteur: Josh McDowell & Sean McDowell

Vertaler: Monica van Bezooijen

Redactie: Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Jaar van uitgave: augustus 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-290-0

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden

INHOUD

Woord vooraf 7

1. Mijn verhaal 9
2. Wat maakt Jezus zo anders? 16
3. Drie mogelijkheden 31
4. En de wetenschap dan? 41
5. Is het Nieuwe Testament betrouwbaar? 46
6. Wie wil er sterven voor een leugen? 69
7. Wat heb je aan een dode Messias? 83
8. Saulus' bekering 89
9. Wat erin zit, komt eruit 100
10. Wil de echte Messias nu opstaan? 115
11. Kan het ook anders? 126
12. Hij heeft mijn leven veranderd 133

Eindnoten 143

Over de auteurs 151

*Voor Dick en Charlotte Day,
die door hun manier van leven
altijd hebben laten zien
dat Jezus meer was dan een
timmerman.*

WOORD VOORAF

In 1976 ging ik zitten met twaalf notitieblokken voor m'n neus, 48 uur vrije tijd en heel veel koffie. Ik begon aan het boek *Jezus: feit of fictie* en hoopte daarmee volgelingen van Jezus te helpen. Ik wilde vragen over het geloof beantwoorden en zoekers aanmoedigen om de beweringen die Jezus doet eerlijk te onderzoeken. Ik had nooit durven dromen dat het verhaal over mijn persoonlijke zoektocht uiteindelijk zo'n succes zou worden. Er zijn inmiddels meer dan zeventien miljoen exemplaren van mijn boek verkocht en het werd in meer dan 120 talen vertaald. Het boek inspireerde leiders wereldwijd om de aannemelijkheid van het geloof beter te onderzoeken. Telkens wanneer iemand me vertelt dat het boek verschil heeft gemaakt in zijn of haar leven, stemt dat mij tot dankbaarheid en nederigheid.

Er is veel gebeurd in de wereld sinds *Jezus: feit of fictie* voor het eerst verscheen. Dat houdt me bezig. We hebben nieuwe dingen ontdekt (en blijven dat doen) over de historiciteit van Jezus Christus en de betrouwbaarheid van de Bijbel. Er zijn ook andere vragen en uitdagingen bijgekomen. De generatie die nu opgroeit heeft te maken met veel nieuwe vraagstukken en keuzes, maar blijft ook de eeuwenoude vragen stellen: wie is Jezus? Welk bewijs is er dat Hij de Zoon van God is? En zelfs als dat waar is, welk verschil maakt dat voor mijn leven? Daarom besloot ik dat het tijd was om mijn boek opnieuw ingrijpend te herzien. Mijn zoon hielp me bij de vorige revisie (2009) en dus vroeg ik hem weer om samen met mij

te schrijven aan deze nieuwe editie. Sean is professor apologetiek aan de Talbot School of Theology van Biola University. Hij is een bekend spreker, schrijver en youtuber over diverse apologetische vraagstukken, waaronder Jezus en de Bijbel. We hebben samen het bestaande materiaal doorgenomen en nieuwe dingen toegevoegd. We gaan in op hedendaagse vraagstukken en gaven zo deze klassieker een frisse, nieuwe uitstraling. Het resultaat is een nieuwe editie waarin de oorspronkelijke, sterke beoordeling van de feiten en zoektocht naar de waarheid behouden blijft. Hoewel Sean veel geholpen heeft bij dit boek, hebben we er toch voor gekozen om het vanuit mij als persoon te schrijven, omdat het gaat over mijn verandering van twijfelaar in gelovige. Het is ons diepe verlangen dat dit boek een blijvende impact zal hebben op een nieuwe generatie mensen die zoeken naar geestelijke duidelijkheid.

JM

HOOFDSTUK 1

Mijn verhaal

‘Ieder mens dorst naar geluk en betekenis,’ schreef Thomas van Aquino al in de dertiende eeuw.¹ Ik begon die honger voor het eerst te voelen toen ik een tiener was. Ik wilde gelukkig zijn. Ik zocht naar betekenis. Ik werd achtervolgd door drie basale vragen die ieder mens bezighouden: Wat is mijn identiteit? Wat is mijn doel? Wat is mijn bestemming? Als jonge student ging ik op zoek naar antwoorden.

Wat vind jij?

Ben je het met Thomas van Aquino eens dat ieder mens dorst naar geluk en betekenis?

Op de plek waar ik opgroeide werd ik omringd door religie. Daarom dacht ik dat ik mijn antwoorden zou vinden in een religieus leven. Ik gaf me volledig aan de kerk. Zodra de deur openging, was ik er te vinden – morgen, middag of avond. Maar ik had vast de verkeerde kerk gekozen, want ik voelde me binnen de kerk slechter dan erbuiten. Vanuit mijn jeugd op een boerderij in Michigan kreeg ik deze boerenwijsheid mee: als iets niet werkt, stop er dan mee. En dus stopte ik met religie. Vervolgens dacht ik antwoorden te vinden in de wetenschap. Ik schreef me in bij een universiteit. Al snel kreeg ik een slechte

naam onder de professors. Ik hield ze staande bij hun kantoor en bestookte ze met mijn vragen. Telkens als ze me zagen komen, deden ze het licht uit, trokken de luxaflex omlaag en sloten hun deuren. Je leert veel op de universiteit, maar ik vond er niet wat ik zocht. Faculteitsmedewerkers en medestudenten hadden evenveel problemen, frustraties en onbeantwoorde vragen als ik.

Op een dag zag ik op de campus een student die een T-shirt droeg waarop stond: 'Volg mij niet, ik ben de weg kwijt.' Dat leek voor iedereen daar te gelden. Het antwoord lag, zo besloot ik, niet in een goede opleiding.

Wellicht zou ik in aanzien geluk en betekenis vinden, zo dacht ik. Ik zou een goede zaak zoeken en me daaraan helemaal toewijden. Zo zou ik bekend worden op de campus. De mensen met de hoogste status op de universiteit waren de studentenleiders, die ook het geld beheerden. Zo werd ik gekozen voor verschillende studentencommissies. Het was een hele ervaring om iedereen op de campus te kennen, belangrijke besluiten te nemen, het geld van de universiteit te besteden aan goede sprekers en het geld van de studenten aan feestjes.

Maar de sensatie van mijn eervolle positie verdween al snel, zoals bij al het andere wat ik had geprobeerd. Als ik op maandagmorgen wakker werd, meestal met hoofdpijn vanwege de nacht ervoor, zag ik als een berg op tegen de zoveelste vijf verschrikkelijke dagen. Het vooruitzicht van een weekend lang feesten hielp me de week door. Vervolgens begon die nietszeggende cyclus op maandag opnieuw.

Ik gaf niet toe dat mijn leven betekenisloos was; daar was ik te trots voor. Iedereen dacht dat ik de gelukkigste man op de universiteit was. Ze hadden niet in de gaten dat mijn geluk een schijnvertoning was. Mijn geluk was afhankelijk van de

omstandigheden. Als alles goed liep, voelde ik me fantastisch. Als het slecht ging, voelde ik me slecht. Ik liet het alleen niet zien. Als een bootje op zee werd ik heen en weer geslingerd op de golven. Ik had geen roer – geen richting of controle. Maar ik kon niemand vinden die anders leefde. Ik kon niemand vinden die mij kon vertellen hoe ik anders kon leven. Ik was gefrustreerd. Nee, het was nog erger. Het leven dat ik leefde kun je beter omschrijven als *de hel*.

Rond die tijd kwam ik in aanraking met een groepje mensen – acht studenten en twee faculteitsmedewerkers – die anders leken te zijn. Ze wisten wie ze waren en waar ze naar op weg waren. Ze hadden overtuigingen. Het is verfrissend om mensen te vinden met overtuigingen en ik vind het prettig om in hun omgeving te zijn. Ik bewonder mensen die ergens in geloven en daar ook voor gaan, ook als ik het met hun opvattingen niet eens ben.

Wat vind jij?

Ga je graag om met mensen die een overtuiging hebben? Wat is daar zo fijn aan? Of juist frustrerend?

Het was me wel duidelijk dat deze mensen iets hadden wat ik miste. Hun geluk irriteerde me. Het was niet afhankelijk van de omstandigheden, maar voortdurend aanwezig. Ze leken een innerlijke bron van vreugde te bezitten, die me nieuwsgierig maakte.

Er was nog iets aan deze mensen wat me opviel: hun houding en hun omgang met elkaar. Ze hielden echt van elkaar – en niet alleen van elkaar maar ook van de mensen buiten hun groep. Ik bedoel niet dat ze praatten over liefde; ze waren oprecht betrokken bij het leven van anderen en hielpen hen bij hun

noden en problemen. Zoiets kende ik niet. Toch voelde ik me er extreem toe aangetrokken.

Als ik iets zie wat ik wil hebben, probeer ik het ook te krijgen. Zo werkt dat voor de meeste mensen. Dus besloot ik om vriendschap te sluiten met deze intrigerende mensen.

Een paar weken later zat ik aan tafel met een van de leden van deze groep. Het gesprek ging over God. Ik was heel sceptisch en onzeker over dit onderwerp en dus deed ik heel stoer. Ik leunde achterover in mijn stoel en deed alsof het me allemaal niets kon schelen.

‘Het christendom,’ barstte ik los, ‘is iets voor zwakkelingen die niet nadenken, maar niet voor intellectuelen.’ Natuurlijk ging onder alle bravoure een verlangen schuil naar wat deze mensen bezaten. In mijn trots wilde ik echter voorkomen dat ze zagen waar ik zo wanhopig naar verlangde. Het onderwerp liet me niet meer los. Dus wendde ik me tot een van de studenten, een knappe vrouw (ik dacht altijd dat alle christenen lelijk waren), en vroeg: ‘Vertel me eens, waarom ben je zo anders dan alle andere studenten en faculteitsmedewerkers? Wat heeft je leven veranderd?’

‘Het christendom is iets voor zwakkelingen die niet nadenken, maar niet voor intellectuelen.’

Ze keek me recht in de ogen en sprak met een dodelijke ernst en zonder aarzeling twee woorden uit die ik nooit had verwacht in een intelligent gesprek op een universiteit: ‘Jezus Christus.’ ‘Jezus Christus,’ beet ik haar toe. ‘Alsjeblieft zeg, hou op met die onzin. Ik ben die religie spuugzat. En de kerk ook. Ik ben de Bijbel spuugzat.’

Ze had haar weerwoord klaar: ‘Ik had het niet over *religie*, maar over Jezus Christus!’ Ze wees me op iets wat ik nooit had

geweten: het christendom is de enige religie die draait om een relatie met God. Andere religies richten zich op beter je best doen om je weg naar God te vinden door goede werken. In het christendom komt God naar ons toe door Jezus Christus.

Wat vind jij?

Hoe zou jij religie definiëren?

Ik liet me niets wijsmaken. Getroffen door de moed van de jonge vrouw en haar overtuigingskracht, verontschuldigde ik me. 'Ik ben die religie en religieuze mensen gewoon zat,' legde ik uit. 'Ik wil er niets meer mee te maken hebben.'

Toen kwamen mijn nieuwe vrienden met een uitdaging. Ze vroegen me om een grondig, intellectueel onderzoek te doen naar de beweringen van Jezus Christus: dat Hij Gods Zoon is, dat Hij mens werd en leefde onder de mensen, dat Hij stierf aan het kruis voor de zonden van de mensheid, dat Hij begraven werd en drie dagen later weer opstond en dat Hij leeft en het leven van mensen kan veranderen.

Ik dacht dat deze uitdaging een grap was. Ieder verstandig mens wist toch dat het christendom gebaseerd was op een mythe? Ik dacht dat slechts een dwaas kon geloven in de mythe dat Christus opstond uit de dood. Zodra christenen voor hun geloof uitkwamen, stond ik altijd klaar om ze met de grond gelijk te maken. Ik dacht dat als een christen nog één hersencel over had, die zou doodgaan van eenzaamheid. Maar ik aanvaardde de uitdaging van mijn vrienden, vooral omdat ik wilde bewijzen dat ze fout zaten. Ik was ervan overtuigd dat het christelijke verhaal het onderspit zou delven. Ik zou de aannames van het christendom grondig onderzoeken.

Als ik terugkwam zou ik de fundamenteën onder hun nepreligie vandaan schoppen.

Ik besloot te beginnen bij de Bijbel. Ik wist dat heel het christendom in duigen zou vallen, zodra ik onweerlegbaar bewijs kon vinden voor het feit dat de Bijbel niet historisch betrouwbaar is. Zeker, christenen konden me laten zien dat hun eigen boek zei dat Christus geboren was uit een maagd, wonderen deed en opstond uit de dood. Maar wat had dat voor zin als het boek zelf geen betrouwbaar getuigenis was van deze beweringen en gebeurtenissen? Als ik dat kon aantonen, dan zou ik laten zien dat het christendom een fantasie was, voortgekomen uit het wensdenken van religieuze dromers.

Ik nam de uitdaging serieus en bracht maanden door met onderzoek. Ik stopte zelfs een poosje met mijn opleiding om te gaan studeren in de grote bibliotheken van Europa. Om die reis te bekostigen, verkocht ik het schilderbedrijfje waarmee ik tijdens mijn studie gestart was. En ik vond bewijzen. Bewijzen in overvloed. Bewijzen waarvan ik nooit gedacht had dat ik ze met eigen ogen zou zien. Uiteindelijk kon ik maar tot één conclusie komen: als ik eerlijk was, moest ik toegeven dat het Oude en Nieuwe Testament behoorden tot de meest betrouwbare geschriften in heel de oudheid. En als ze betrouwbaar waren, hoe zat het dan met deze man Jezus, die ik had afgewezen als louter een timmerman in een vergeten stadje ergens in een klein onderdrukt land, een man die ten onder was gegaan aan zijn eigen grootheidswaanzin?

Ik moest toegeven dat het Oude en Nieuwe Testament behoorden tot de meest betrouwbare geschriften in heel de oudheid.

Ik moest toegeven dat Jezus Christus *meer* was dan een timmerman. Hij was alles wat Hij beweerde te zijn.

Mijn onderzoek veranderde niet alleen mijn denken, maar gaf ook antwoorden op de drie vragen van mijn zoektocht naar geluk en betekenis.

Nog even geduld, daarover vertel ik je aan het einde van dit boek. Eerst wil ik met je delen wat ik tijdens mijn onderzoek heb ontdekt, zodat ook jij ziet dat het christendom geen mythe is, of fantasie voor dromers, en ook geen manier om eenvoudige mensen op een dwaalspoor te zetten. Het is een gefundeerde waarheid.

Als je die waarheid onder ogen ziet, dan sta je gegarandeerd op de drempel van het antwoord op deze drie vragen: Wat is mijn identiteit? Wat is mij doel? Wat is mijn bestemming?

Wat vind jij?

Als God mens werd, wat zou dan de beste manier zijn voor Hem om te communiceren met zijn schepping?